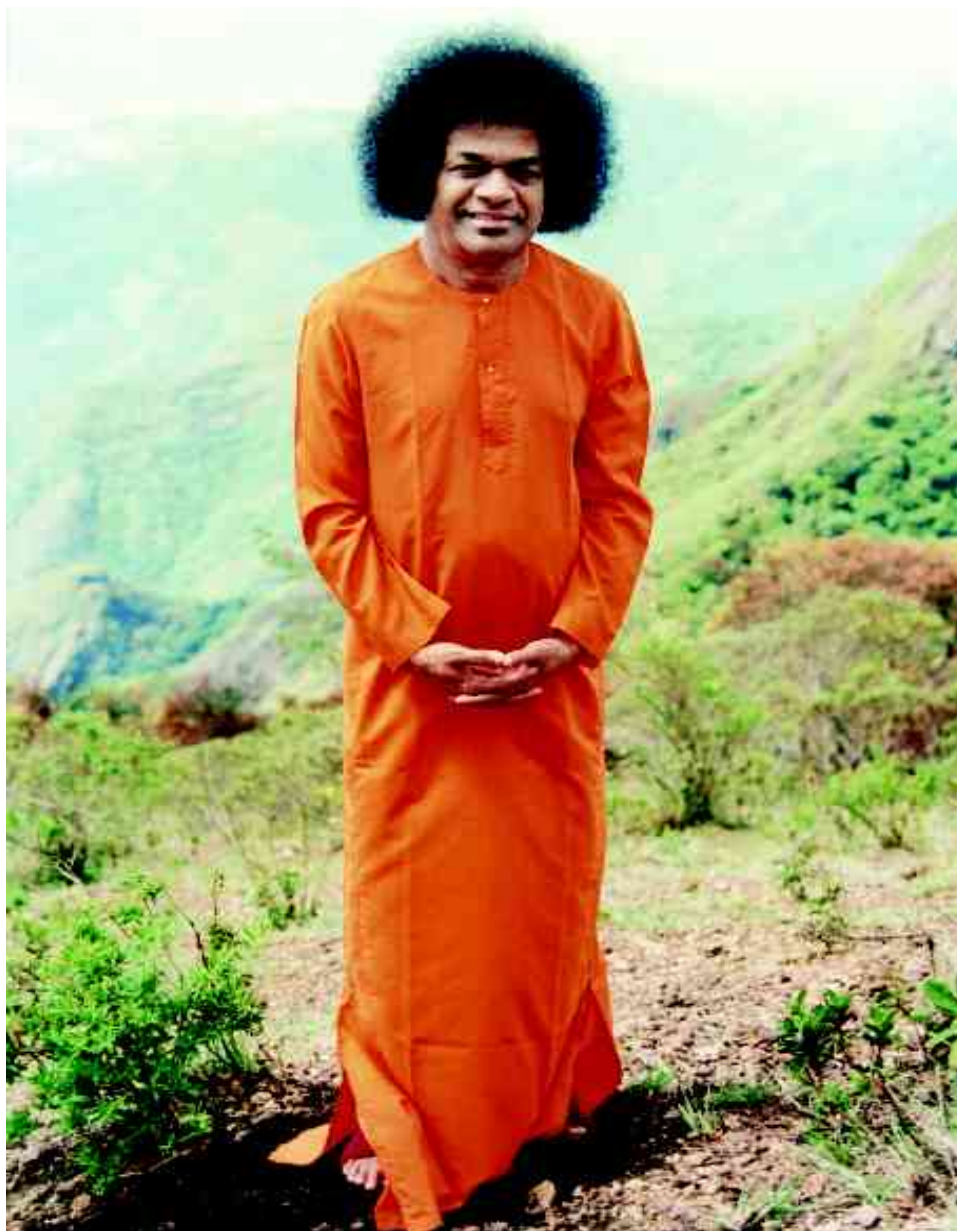

Sái Rám

časopis Satja Sái Organizace ČR

Procvičujte tři disciplíny ticha, čistotnosti a trpělivosti.

V tichu je možné slyšet hlas boží, ve veselém hlaholu to není možné. Skrze čistotnost získáte čistotu. Trpělivostí rozvíjíte lásku. Já jsem váš, vy jste moji, navždy a navěky. Jsem ve vás a vy jste ve mně. Vztyčte vlajku *prašánti* ve svém srdci. Tato vlajka je připomínkou vaší povinnosti k vám samým. Připomíná vám nutnost překonat touhu nízkých tužeb hněvu a nenávisti, když nejsou vaše přání naplněna. Vyzývá vás k rozšíření svého srdce tak, aby obejmulo celé lidstvo, všečen život a veškeré stvoření. Vede vás ke zklidnění pudů a klidné meditaci na svou vlastní vnitřní realitu. Ujišťuje vás, že když tak činíte, lotosový květ vašeho srdce rozkvetne a z jeho centra vyrostne plamen božského vidění, který přináší nekonečný mír (*prašánti*).

Nejlepší posilující lék

Promluva Šrí Satja Sái Báby v Satja Sái nemocnici, Prašánti Nilajam 21. září 1960

Vtělení lásky!

Největší nemoc (nebo-li nebýt mocen) je nepřítomnost míru (*šánti*). Bude-li mysl mít klid, tělo bude mít zdraví. Proto každý, kdo touží po dobrém zdraví, musí věnovat pozornost svým emocím, citům a pohnutkám, které jedince oživují. Tak, jako si dáváte vyprat prádlo, musíte stále znovu a znovu smývat špínu ze své mysli. Jinak se utvoří návyk, jestliže se špína nahromadí. Pak to dá mnohem více práce a škodí to i prádlu. Měla by to tedy být každodenní procedura, abyste si nenechali špínu usadit v mysli. Tím chci říci, že byste se měli pohybovat v takové společnosti, v níž se neušpiníte. Faleš, nespravedlnost, nekázeň, krutost, nenávisť – to vše vytváří špínu. Pravda, spravedlnost, mír a láska (*satja, dharma, šánti, préma*) tvoří prvky čistoty; budete-li vdechovat jejich čistý vzduch, vaše mysl bude ušetřena zlých bacilů a vy budete duchovně pevní a tělesně silní. Jak říkával Vivékánanda, musíte mít nervy z ocele a svaly ze železa. Jinými slovy, máte se neotřesitelně rozhodnout pro naději, radost a povznesení a nepodléhat zoufalství a sklíčenosti.

Neuvádíte do praxe to, čemu jste se naučili

Vaše srdce má být jako sklo; duchovní světlo uvnitř má osvětlovat okolní svět venku. Zevní svět pak reaguje na vnitřní podněty, aby se klonily k duchu služby, soucítění a vzájemné pomoci. Nuže, lidé čtou a studují všechny možné nesrozumitelné védské texty a moří se s komentáři, poznámkami a překlady, aby pochopili jejich smysl. Nalévá se jim to do hlavy, ale nic se z toho nedostane až k srdci, aby ho obměkčilo. Učení není převáděno do praxe. Pravdy z véd (*védánta*) jsou veřejně vystavovány jako na divadle, kde herci na scéně nosí patřičné kostýmy, ale odkládají je, když odcházejí z jeviště. Nelnou k těm pravdám

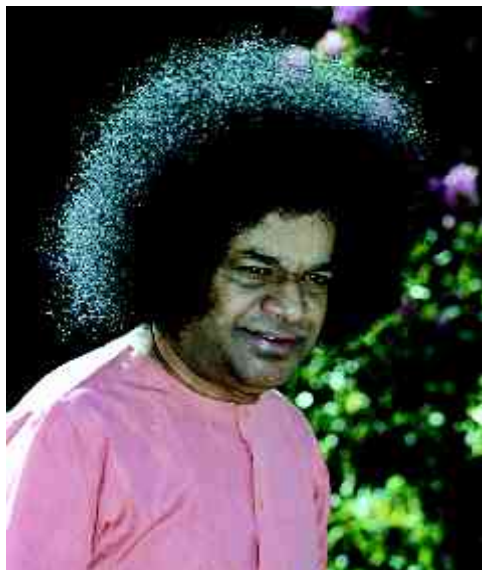
nepřetržitě, aby získali blaženost duše (*átmánanda*), kterou tyto mohou poskytnout. Získat blaženost duše je převážně záležitostí dobře načasované a pečlivě řízené kázně, nelze ji dosáhnout tryskem a přískoky, musí se stoupat od jednoho stupínku k dalšímu, každý stupeň musí sloužit k pevnému našlápnutí před dalším krokem. Neexistuje žádný naplánovaný život podle nějakého známého principu, a to platí stejně pro studenta, hospodyně, jako pro pána nebo paní domu. Ctnosti se musí pěstovat v rodinách, každý člen se podílí na radostech s ostatními a hledá příležitost jim pomáhat. Tohoto postoje je nutno se držet, aby se ustálil jako součást charakteru. Jak se může nádoba naplnit vodou, držíme-li ji hubičkou dolů? Musí se obrátit a přijímat dobré pohnutky. Každou lekci si musíte osvojit systematickým studiem. Úspěch přinese jedině její uplatňování a vaše úsilí.

Věřte v Pána a jeho milost

Jestliže ve veškerém svém snažení budete důvěřovat vyšší moci, která je připravena přijít vám na pomoc, vaše práce bude usnadněna. To je výsledek oddanosti (*bhakti*), výsledek spoléhání se na Boha, na zdroj veškeré síly. Když cestujete vlakem, stačí si koupit jízdenku, nastoupit do správného vlaku a usadit se na místě; ostatní můžete přenechat lokomotivě. Proč byste měli nést lůžko i kufr na hlavě? Stejně tak také důvěřujte Bohu a pokračujte, jak nejlépe umíte. Věřte v Boha a jeho milost. Snažte se zasloužit si ji tím, že budete používat inteligenci a svědomí, kterými vás Bůh obdařil.

Všichni jste se zde shromáždili k oslavě čtvrtého výročí dokončení této Satja Sái nemocnice. Chtěl bych vám při této příležitosti říci, že to nejlepší a nejmoudřejší, co můžete dělat, je neonemocnět. Lékař ve své zprávě spočítal, že letos byl počet ambulantních pacientů i počet

operací vyšší než vloni, jako by to byla známka pokroku! Já si myslím, že to neříká nic dobrého ani o lidech z okolí, ani o jejich hodnotovém

žebříčku. Nemocnice by také měla šířit preventivní opatření a měla by se snažit vzdělávat vesničany v tom, jakými způsoby nemocem předcházet. Naučte se spoléhat sami na sebe, to je nejlepší posilující lék. Narodili jste se proto, že jste neudělali zkoušku z některých předmětů. Musíte ještě dosáhnout některých vyrovnávajících zkušeností, abyste ukončili kurs. Až budete přesvědčeni o tom, že vaše pravá podstata je *átman*, pak jste ukončili kurs a složili zkoušku.

Pěstujte lásku ke všem bytostem

Abyste dosáhli tohoto stupně, začněte pěstovat pocit „příbuzenství se všemi bytostmi“ (nazývá se *sarvasamánabháva*). Tento pocit se získává velmi obtížně, ale je to jediný způsob, jak vidět *átmana* ve všem. Například člověk s upřímným citěním (*bháva*) nebude šťasten, dokud jsou zvířata zabíjena nebo dokonce lovena pro potravu. Proč byste měli vyhledávat zvířata v jejich doupatech, číhat na ně, líčit na ně pasti, mít potěšení ze zabíjení. Máte pěstovat lásku (*préma*) ke všem bytostem, abyste viděli nejvnitřnější Já ve všech jsoucnech (*sarvabhúta antarátma*). *Átman* je všudypřítomný. Nemyslete si, že jej naleznete jen v osobách určité kasty, barvy pleti nebo určitého vyznání, nebo že je veliký u korpulentních lidí a skvělejší u bohatých. *Átman* je důsledně a stále „bytí,

vědomí a nejvyšší blaho“ (*sat, čit, ánanda*) v každé bytosti. Dospět k tomuto náhledu je dlouhá cesta (*sádhana*).

Můžete však začít maličkostmi. Můžete se vyhýbat tomu, abyste jiným nedělali mrzutost, že? I když nemůžete nebo nechcete druhým posloužit, alespoň se vystříhejte toho jim ubližovat. I to je vskutku záslužná služba!

Vezměte například slova, která vyřknete (*vák*). Vždy říkám, že očišťování slov (*vák šuddhi*) vede k očištění mysli (*manó šuddhi*). Proto trvám na tiché, vlídné řeči a na málomluvnosti, mluvte jen *sattvickou* řečí, bez hněvu, zápalu a nenávisti. Taková mluva nevyvolává hádky, nezvýší krevní tlak a nevede k roztržkám. Prohloubí vzájemnou úctu a lásku. A také se cynicky neposmívejte, když druzí konají dobro nebo duchovní disciplíny (*sádhana*). Ptejte se jich, ale neurážíte je. Ctěte v lidech upřímnost, ctěte též lidi starší a zkušenější, než jste vy. Ve společnosti se chovejte slušně a šiřte ducha bratrství a radosti na všechny kolem sebe.

Střídmost v jídle je vždy na místě

Usilujte o blahobyt společnosti a celého lidstva. Modlete se za všechny lidi, aby všude měli mír a hojnost. Bud'te horliví v konání dobra a bud'te dobří. Protože tato slova souvisí s nemocnicí, musím k vám hovořit i o některých dalších věcech. Svě zdraví si můžete zachovat vhodnou, pravidelnou stravou a upuštěním od škodlivých návyků. Střídmá strava *sattvického* typu vám dopomůže k duševní rovnováze a také k fyzickému pocitu štěstí. Střídmost v jídle (*mita-ahára*) je vždy na místě. Mnoho lidí konzumuje víc bohaté stravy, než je nutné. Ti se musí mírnit v jídle. Nekouříte-li, unikáte celé řadě onemocnění, která jdou této náruživé vášni (*rádžasik*) v patách. Jakýkoliv stimulující nebo opojný prostředek je škodlivý, protože narušuje plynulé pochody přírody. Umírněnost v jídle, umírněnost v řeči i žádostech a zábavách, spokojenost s tím málem, co lze získat poctivou prací, chtít sloužit druhým a rozdávat radost všem – to jsou nejmocnější posilující léky a ochránci zdraví, které zná zdravotní věda – „véda plného života“ (*sanátana ájur véda*).

Sái inspiruje

Pokud pták vletí do zrcadlového sálu, vidí mnoho odrazů sebe sama.

Představuje si, že vidí spoustu ptáků a že s nimi musí soutěžit. Proto pořád naráží do zrcadel a ta se rozpadají na střepy. Díky tomu vidí tolik odrazů sebe sama, kolik je na zemi střepů.

Když jsou všechna zrcadla rozbitá na kousíčky, není už vidět další odrazy a pták odletí.

To je stav nevědomosti. Pokud do stejného prostoru vstoupí moudrý muž, uvědomí si, že to jsou všechno odrazy jeho sama a cítí se šťastný. Podobně každý, kdo vidí sebe sama v ostatních a dívá se na ně jako na odrazy sebe sama, je skutečnou lidskou bytostí. Projevený princip, který je viditelný v externím světě, je stejný jako ten, který existuje v nitru každého jednotlivce.

Jména, tvary a schopnosti se zdají být rozdílné, ale jsou to pouhé odrazy.

To, co se snažíte uvidět v mešitě, chrámu nebo kostele, je i ve vašem nitru.

Veškeré duchovní cvičení je podstupováno s cílem vidět tuto vnitřní realitu.

Promluva z 23. 11. 2000

Žádný člověk ani zlo na této planetě není nepřevychovatelné.

Copak nebyl Angulimala, známý lupič, změněn pánem Buddhou v laskavého člověka? Nezměnil mudrc Valmíki zloděje Ratnakara? Cíleným úsilím je možné návyky změnit a charakter vyladit. Lidé mají stále v sobě a vždy na dosah schopnost postavit se svým zlým vlastnostem a změnit své špatné návyky. Nesobeckou službou, odříkáním, oddaností, modlitbou a umírněným jednáním mohou být opuštěny staré návyky, které připoutávají člověka k zemi a je možné získat nové návyky, které nás vedou po božské stezce. Smyslem veškeré duchovní literatury, poezie, eposů a knih je diskutovat o přirozenosti mysli, jejím fungování a vrtoších a informovat o tom, jak si ji podmanit. Uvědomte si prosím, že pouhé čtení knihy vám nepřinese schopnost rozlišování.

Co je viděno, slyšeno a přečteno, musí být uvedeno do praxe v běžném životě.

Préma váhiní, kapitola 1

Ramajána vypráví příběh Rámy,

dále je to také příběh božství a kromě toho ještě epos, který vypráví příběh Síty, tedy příběh osobního já. Třetí aspekt Ramajány je zničení Rávany. Zničení Rávany označuje zničení nevědomosti. Nevědomost je zneškodněna, když si dokonale uvědomíme vztah mezi osobním já a absolutním já. Ve slově Ráma jsou tři slabiky, „ra“, „á“ a „má“. „Ra“ označuje princip ohně, „á“ označuje princip slunce a „má“ označuje princip měsíce. Princip slunce odstraňuje temnotu nevědomosti. Měsíční princip zchlazuje vnitřní srdce.

Princip ohně potom ničí iluzi.

Letní růže v Modrých horách, 1976, kap. 1

Šrí Satja Sái Bába GÍTA VÁHINÍ – Svaté slovo boží

KAPITOLA 16

Pro obyčejného člověka není tak lehké soustředit se v posledních chvílích života na Mádhavu. Předpokládá to dlouhý cvik a předchozí úspěšné zjemnění sklonů mysli, nazvané *púrva sanskára*. Mysl musí napřed projít jistým výcvikem v disciplíně, aby byla *jógajukta*, pevně zakotvena v jednotě. Ale ani to nestačí. Musí odložit všechny ostatní myšlenky jako nízké a podřadné, dokonce znečišťující. Tento odpor ke všemu ostatnímu by měl časem ještě zesílit. Pokud budou přítomny tyto dvě vlastnosti, vynoří se myšlenka na Mádhavu a vytrvá do posledního dechu.

Důležitá je mysl. Zahnívá-li mysl, hnije i všechno ostatní. Člověk se pohybuje stejnou rychlostí i stejným směrem jako jeho mysl. Proto je třeba, abys mysl ochočil a cvičil a snažil se pomocí dobrých disciplín získat dobré návyky. Z toho důvodu se Kršna jal popisovat, jak se Pán má v různých stadiích *sádhaný* v mysli zobrazovat a s jakými pocity a emocemi v ní upevnit.

„Ardžuno, lidé mě popisují třemi různými způsoby: 1. jako *nirguna nirákára*, 2. jako *saguna nirákára* a 3. jako *saguna sákára*. Napřed ti povím o druhém způsobu, o *saguna nirákára*, a jak si máš představovat Pána v tomto aspektu. Věz, že je popisován jako *kavi*, *puránam*, *anusásitha*, nejjemnější z jemných, živelů a základ všeho, mající nezobrazitelnou podobu a plet' jasu slunečné záře bez stínu nevědomosti a tmy.“

Zde Ardžuna přerušil Kršnův výklad. Zeptal se: „Pane, pravil jsi, že Pán je *kavi* (moudrý člověk, básník). Takoví se najdou i mezi obyčejnými smrtelníky. Jak tedy můžeš nazvat Pána *kavi* a takto ho znevážit? Nebo snad *kavi* znamená něco jiného, když se vztahuje na něho? Prosím, abys poněkud osvětlil tento bod.“ Kršna odpověděl: „*Kavi* neznamena jen básníka, ale někoho, kdo zná minulost, přítomnost a budoucnost, a proto popisuje Pána. Pán ví všechno, všechno vidí. Z tohoto slova se proto odvozují názvy *sarvadžña* a *krántidaršin*, vševědoucí a ten, který vidí další krok. Je to Pán, kdo se otáčí v každém srdci a působí změny, jednu za druhou. *Kavi* je impuls, motivující všechno tvoření, je jeho prvotní základnou. On je onen básník a všechno, co tu je, je jeho básní.“ Ardžuna se znovu ptal: „Pane, jako druhé označení jsi řekl *purána*. Co to má znamenat, že je *purána* neboli starý?“ Kršna odpověděl: „Samozřejmě, že je Pán nejstarší, ale stejně tak, jak je starý, je i moderní. On je *sanátana*, od prvopočátku, dříve než začátek. Je také *nútana*, každým okamžikem nový. *Purána* znamená *purá navamithi*, původně nový, nový v každém okamžiku minulosti i přítomnosti.“

„A co slovo *anusásita*?“

„Nezávislý, neomezený Pán a Mistr. Stanovuje chování všech. Pět živlů je poslušno jeho rozkazu. Nemohou překročit meze, které jim ustanovil. Jeho zákony také ovládají vnitřní svět všech bytostí, jak to nedokáže žádný lidský zákon. On působí v oblasti mysli.“

„Čtvrtý výraz, který jsi použil, byl *anóraníján*, jemnější než to nejjemnější.“

„Jemný...? Snad sis představoval, že jemný značí mikroskopicky malé tělíčko! Ne, ne. Výraz

„jemnější než to nejjemnější“ znamená *nirguna* – bez vlastností a charakteristických znaků – něco, co nemůžeš uchopit očima, ušima nebo ostatními smysly. Vše se stává jemnější pozbýváním svých znaků. Má-li jich něco více, je to méně jemné.

Šabda (zvuk), *sparsa* (dotyk), *rúpa* (tvar), *rasa* (chuť), *gandha* (čich) jsou charakteristické znaky pěti elementů – *ákáši*, *váju*, *agni*, *džala* a *prthví*. *Prthví* má všech pět znaků, *džala* jen čtyři, *agni* má tři – jsou to: *rúpa*, *sparsa* a *šabda*. *Váju* má jen dvě: *sparsa* a *šabda*; *ákáša* má jen jeden rys, a to je *šabda*. To znamená, že je každý jemnější než předcházející, a nejjemnější je *ákáša*.

To je zcela evidentní. *Prthví* neboli země je nehybná, *džala* neboli voda je jemnější a teče. *Agni* čili oheň je jemnější než voda, a proto stoupá vzhůru. *Váju* neboli vzduch je ještě jemnější a může proudit všemi směry. *Ákáša* má jen jeden znak, a to zvuk (*šabda*). Nemá hmat, tvar, chuť, ani vůni. Pán je nad těmito živly, nemá žádný z jejich rysů. Je jemnější než to nejjemnější. Všechno prostupuje, ve všem je přítomen. Znaky jsou to, co dělá věci těžké. Pán nemá žádné břímě, je jemnější než vše ostatní.

Nyní k pátému označení – *sarvádhára*. Jsou dvě kategorie: *ádhára* a *ádhéja*. Všechno, co oči vidí a uši slyší (vlastně veškeré stvoření) je *ádhéja*, spočívající na základně. To všechno se skládá z pěti elementů. Všechny živly jsou *ádhéja*, neboť spočívají na základu – na *brahma*. *Brahma* je jediný základ, živly nespočívají na ničem jiném, neboť *brahma* je jediný bez druhého, žádný další není. Proto je *sarvádhára* základem všeho.

Vysvětlím ti i šestý název. *Ačintjarúpa*, s nezobrazitelnou formou, s podobou, kterou nelze zobrazit ani si představit, protože je mimo dosah mysli, a právě mysl si představuje, zobrazuje a načrtává. Jeho forma neboli *rúpa* je *ačintja*, nepředstavitelná pro mysl. Snad se budete zdráhat přijmout tento výklad. Avšak mysl je hmota. Je nehybná a pomíjivá. Zatímco *brahma* neboli *paramátman* je čiré vědomí. Je věčné, navždy trvající a nehynoucí. *Brahma* a mysl se nacházejí na opačných pólech. Stálé a pomíjivé spolu není spřízněné. Mysl umře, to druhé zůstává! Nehybné a aktivní nemají nic společného.

V mysli se ti může vynořit otázka, co má tedy *sádhaka* dělat? No, každopádně má naději. Nechť si zobrazuje *paramátmana* jako nezobrazitelného, to postačí. Zůstávej u takových myšlenek a sklidiš jejich plody. *Sádhaka* se napřed musí seznámit s drahami, po nichž se mají ubírat jeho myšlenky."

Po těchto slovech Ardžuna naléhal na Kršnu: „Pojďme pokračovat. Čas kvapí. Nemůžeme stát nehybně na bitevním poli, aniž se ujmeme zodpovědnosti nebo učiníme rozhodnutí. Válka nás očekává s otevřeným chřtánem, přichystaná nás spolknout a zničit. Jsem připraven uposlechnout příkazy, které mi ráčíš udělit. Jen ať nás už nic nezdržuje. Proto mi, prosím, rychle objasni sedmý atribut *saguna nirákáry*.“ „Budiž, sedmý je *áditjavarna* – s pletí jasu sluneční záře. To znamená, že ,září sám o sobě jako Slunce. Je nezávislý, je zdrojem světla, které vyzařuje.' On je září Slunce, to on mu dává zářit. Proto je pojmenován *áditja*. A hned ti také povím o osmém aspektu, *tamasa parastát*, za temnotou. On je svědkem tmy neboli nevědomosti (*adžňána*). *Para* znamená svědek, nezúčastněný. Žádná temnota není tak temná jako nevědomost. Ta je skutečně hluboká, a proto *tamasa parastát* značí také za *májou*.

Ardžuno, zavři na okamžik oči. Co prožíváš? Absolutní tmu, že ano? Jak můžeš vědět, že je to tma? Tmu přece nemůžeš vidět, jak to, že jsi oznámil, že je tam tma? Tam jsou dvě jsoucna: tma a pozorovatel tmy, není-liž pravda? Pokud ty sám jsi tmou, jak můžeš tmu vidět? Ne, ty jsi pozorovatel a nemůžeš být tmou. Tma je to, co je pozorováno, pozorovatel jsi ty, ty jsi svědek.

A uvaž ještě jinou skutečnost. Člověk se často odsuzuje, že je ignorant. Ale kdyby byl skutečně nevědomý nebo hlupák, jak by mohl poznat svou vlastní nevědomost? Odkud se mu dostalo toho poznání? Kdy do něho vstoupila *džňána* a jak?

Adžňána je ,pozorované', *džňána* je ,pozorovatel'. Ty jsi vidění (*drk*), které vidí pozorované (*dršja*) neboli *adžňánu*. Tímto způsobem je třeba rozjímat o všech osmi výše uvedených popisech. To je správný způsob, jak meditovat o Pánově formě."

Ardžuna se ještě zeptal: „Kršno, stačí taková meditace, nebo je třeba ji ještě něčím doplnit?“ „Samozřejmě, že při meditaci je nutno dbát, aby mysl byla soustředěná jen na jediné. Neměla by sledovat kdejaké předměty. Musí přilnout k Jedinému, Nejvyššímu s láskou a oddaností (*préma, bhakti*). Člověk obvykle zaměřuje lásku na triviální, dočasné věci a tím se zaplétá do nezdarů a utrpení. Proto musí od takových věcí lásku odpoutat a soustředit ji na Pána.

Stručně ti povím, z čeho se skládá *bhakti*, dobře poslouchej! *Bhakti* je plné ztotožnění mentální činnosti člověka s mentální aktivitou ideálu, na který člověk zaměřil svou lásku."

Na tomto místě si Ardžuna vzal slovo a zeptal se: „Je možné toho vůbec někdy docílit?“ „Je to možné, Ardžuno. Ovládej své smysly, hled', ať je z tvé mysli co nejvíce vymazáno, a očisti své srdce. Životní dechy ať jsou vyzdviženy do nejvyšších oblastí *šírši* (partii hlavy), nechť je jedinec zakotven v pravdě *átmana* a *pranava* ať je jediným bodem, na nějž je soustředěna pozornost v momentu, kdy *prána* opouští tělo. Takový člověk přichází ke mně a spojí se se mnou, jeho mentální činnost se s mojí ztotožní," pravil Kršna.

Čtenáři by měli tomu, co zde Kršna říká Ardžunovi, věnovat největší pozornost. Pán hovoří

o ovládní smyslů, nikoli o jejich zničení. Ovládní smyslů znamená, že mají být poslušny vašich příkazů a plnit vaši vůli. Jejich zničení by znamenalo zabránění jejich činnosti, jejich úplné vyřazení. Pán také řekl, že se to týká všech smyslů, nejen jednoho nebo dvou. Člověk musí mít pod kontrolou všechny a používat je jen k plnění účelu, pro který byly stvořeny. Neměl by jim dávat plnou volnost jen proto, že je dostal do vínku. Přidejte smyslům práci, pro niž byly určeny, ale nedovolte jim, aby vás opanovaly a zničily. Dohlédněte, aby pracovaly jen podle vytyčených linií. To je Pánův záměr.

A ještě jedna věc: sami si musíte vydedukovat a přesně zjistit, co vám pomůže rozšířit srdce, a co ve vás plodí neklid. Toho prvního se pak držte, a tomu druhému se vyhýbejte. Jinak, budete-li se ubírat po všelijakých křivolakých cestičkách jako šílená opice, budete se svíjet a točit v samých zmatcích. Co je příčinou všech potíží a vši nespokojenosti dnešních lidí? Je to nesprávné používání smyslů.

Měli byste se rozhodnout, kteří lidé jsou povoláni vcházet různými dveřmi do vašeho domu a pečlivě je sledovat. Ti, kteří mají používat určitý vchod, by neměli vcházet jinými dveřmi. Pokud tak činí, bude v domě vládnout jen nespokojenost, nepořádek a zmatek. Je moudřejší učinit předběžná opatření, než vetřelci vstoupí do domu, nežli s nimi jednat, až když vnikli dovnitř nesprávným vchodem. Napoprvé můžete přestupek odpustit, ale rozhodně musíte dávat pozor, aby se neopakoval. To je poněkud lepší metoda, i když není nejlepší.

Ardžuna opět cítil, že se ho zmocňuje pochybnost; jsou-li smysly spoutány, jak lze vyslovit Óm? Kršna mu rozuměl a sám se ujal vysvětlování. „Óm musí být vysloveno v mysli, Ardžuno, nikoliv ústy, jakožto smyslovým ústrojím!“ Ardžuna, ve snaze osvobodit se od další pochybnosti, vyslovil následující otázku: „Řekl jsi *džapathónásti páthakam* – ten, kdo koná *džapu*, nemá hříchů. Ale když *džapa* uzdravuje člověka z hříchu, co pak činí *mókša* (osvobození)? Je přece evidentní, že *džapa* nemá moc udělit osvobození, *džapa* člověka neuschopňuje k uskutečnění Pána.“

Pán byl rád, že se Ardžuna zmínil o této pochybnosti. „Tvá otázka, Pártho, je důležitá, ale dej si říci, že není třeba hledat osvobození odděleně od jiných cílů. Pokud budeš recitovat Óm a budeš meditovat nad jeho, respektive nad Pánovým významem, dosáhneš Boha, anebo jinými slovy, budeš osvobozen.“ Ardžuna však trval na svém a ptal se dál: „Je tedy vůbec možné, aby *džapa* přinesla oba výsledky, Pane? Pro tebe je zajisté jednoduché to prohlásit, ale nám v okamžiku, kdy se vydáme na cestu opakování jména a meditace, začínají těžkosti.“

Kršna odpověděl: „Právě proto jsem se hned na samém začátku zmínil o *abhjásajóze*, o důležitosti cviku neboli *abhjásy*. Cvičení, vytrvalá praxe, vám přinese oba výsledky: oproštění od hříchů i osvobození. Pravděpodobně si neuvědomuješ důležitost praxe. Ó, bláhový Ardžuno! Což nevidíš, jak cvik umožní i zvířeti zvládnout těžké úkoly? Jen se podívej na koně zapřážené do tvého vozu a na slony seřazené na bojišti. Budou větší pomocí v boji než člověk, který je vybavený vyšším rozumem! Zamysli se nad tím, čím je to umožněno. Kde se sloni, žijící v lese, naučili bitevní taktice? Nebo se domníváš, že bojovat na bitevním poli je jejich druhou přirozeností? Ne, to, co teď dovedou, dokazuje cenu cviku (*abhjása*).

Podobně cvič odtažení mysli od smyslů. Vytrvalé cvičení vypěstuje zkušenost, která tě osvobodí z pout. Věř mi, že kdokoli při posledním dechu opakuje svatý zvuk *pranavy*, skutečně dosáhne Pána,“ s důrazem prohlásil Kršna.

Ardžuna se osmělil a položil Kršnovi ještě jednu otázku: „Pane, je jistě dobře, že ti, kteří svým posledním dechem vyslovují *pranavu*, dosáhnou Pána. Ale co čeká ty, kterým se to nepodaří? Jejich počet je určitě mnohem větší. Nemají žádnou šanci na vysvobození? Znamená to, že u dvora Všemohoucího je místo jen pro některé vyvolence? Cožpak ti bídí a nuzní nemají, kam by se uchýlili? Pověz mi, kam se dostanou, kam budou vpuštěni.“

„Ardžuno, dej pozor, ať neupadneš do velkého omylu. Pán nerozlišuje mezi slabými a silnými, ani podle výše jejich společenského postavení. Jeho zrak nikdy nezaslepí takový postoj. Všichni mají právo na jeho milost. Všichni jsou oprávněni vstoupit do jeho audienční síně. Její dveře jsou stále otevřené. Nejsou u nich žádné stráže, aby komukoli bránily vstoupit. Nikomu není bráněno. Nikdo není zvaný. Každý může vstoupit a všichni jsou vítáni. Ale co se dá dělat, když někteří nepřistoupí ani ke dveřím? Ten, kdo chce teplo, musí přijít blízko k ohni a posadit se ke krbu. Ti, kteří stojí daleko, mohou vidět jen světlo, které z něho vychází. Co bys řekl o člověku, který stojí daleko a tvrdí, že oheň nehřeje? Že se zcela jistě pominul na rozumu.“

Všichni, kteří touží po Přítomnosti, kteří chtějí vstoupit do Pánovy síně, kteří o splnění tohoto přání neustále usilují ve své mysli, ti všichni tam mají přístup a místo. Avšak ne každý dokáže v posledním okamžiku života opakovat *pranavu*. To je důvod, proč je řečeno, že stálé pamatování na Pána má moc ho přimět, aby nesl zátěž vaší *jógakšémy*, vašeho štěstí v tomto životě i po něm. Je jisté, že i toto vyžaduje dlouhého cviku. *Sádhanou* získáte všechno, budete-li ji praktikovat vytrvale a ze všech sil.“

KAPITOLA 17

„Každý, kdo myslí jen a jen na mne a stále na mne pamatuje, zajisté vypustí poslední dech života vrcholem hlavy a dosáhne mne. Já jsem stejně blízko jemu, jako on je blízko mně. Jak mohu, milý Ardžuno, zapomenout na toho, kdo na mne nikdy nezapomíná? Dej si říci, že zapomínání je lidskou slabostí, nikoli vlastností charakteristickou pro Boha! Jóga ani *tapas*, dokonce ani *džňána* není nutná. Nezáleží na tom, zda jste těchto praktik zanechali z nedostatku sil, nebo proto, že se vám nechce usilovat o jejich zvládnutí, ač by vám síly stačily. Nežádám jógu ani *tapas*, žádám jen, aby vaše mysl byla soustředěna na mne. Oddejte mi svou mysl, odevzdejte mi ji, to je vše, co žádám.“

Není-li *sádhaka* schopen učinit ani tento jediný akt odevzdání se Pánovi, zač pak stojí jeho *sádhana*? Pokud se omlouváte, že vaše mysl k tomu nemá dost sil, ptám se vás, odkud berete sílu k dnešnímu oddávání se prázdným ideálům, marným iluzím o rodině, bohatství a věhlasu? Nemohli byste tuto sílu nasměřovat k odevzdání se Nejvyššímu? Člověk se snadno plně oddává jedovatým požitkům z věcí, ale je-li žádán, aby odevzdal své myšlenky, city a činy Všemohoucímu, vykrukuje se a protestuje, jakoby ho měla zavalit hora. Osvobození je v jeho očích tak levné a lehce přístupné jako zelenina na trhu! Tak lehce by se chtěl vyvléct z otroctví. Nemá v sobě mnoho hluboké touhy, ale chce dosáhnout mnoha úspěchů v duchovní oblasti! Vězí hlouběji v *tamas* (temnotě, nevědomosti) než v *tapas* (žáru, askezi), ale je chtivý plodů, které jen *tapas* může nabídnout.

Ti, kteří mají opravdovou touhu po ovoci, musí překonat všechny překážky a pokušení, pochybnosti a zklamání a svou pozornost soustředit na myšlenku na Pána. Pak Pán nezůstane od nich oddělen. Takovému *sádhakovi* udělí stav jednoty, popisovaný jako *„Aham brahmásmi“* (Já jsem ty, ty jsi já, jsme jedno) a *sádhaka* bude o této jednotě bez přestání rozjímat. Tomu se říká *ananjabháva*.“

Ardžuna se zeptal: „Říkáš, že *ananjabháva*, tato *ananjabhakti*, přichází docela snadno a není tedy třeba vynakládat zvláště velké úsilí. Také tvrdíš, že pro ty, kteří tohoto stavu dosáhli, jsi vždy dosažitelný! Nuže, jaký prospěch z toho plyne člověku?“

Tu se Kršna usmál a řekl: „Ardžuno, co může prospět víc než toto? Toto svaté vítězství dělá z člověka velkou duši (*mahátman*). Snad se ještě zeptáš, jak člověku prospěje stát se velkou duší? Poslouchej tedy: *Mahátman* je mnohem víc než obyčejný člověk. Ten je zakotven v těle a v individuální duši (*džíva*). Ztotožňuje se s tělem, s dechem – s jednotlivým neboli s ‚vlnou‘. Proto si s ním pohazují radost a smutek a každá nová zkušenost ho vyzdvihne nebo nechá propadnout. Takto se potácí od zlomku klidu k další bouři a sklízí mnoho ran.

Mahátman je osvobozen od prožívání dualit. Je nad nimi a za nimi. Osvobodil se od ztotožnění se s individualizovaným, stal se univerzálním, věčným a neproměnným, spočívá v jednotě s *brahma*, je *brahmabháva*, ne *džíva*. Ví, že *átman* není omezeným jsovcem, cítí, že překračuje veškerá omezení. Není poskvrněn kvalitami *tamas* a *radžas*. Není otupělý a není hnán chtěním, má čisté vědomí neovlivněné připoutaností a nenávistí. Mnozí, kteří se takto dnes stylizují, nemají čistá srdce. Jejich vědomí je znečištěno špínou. Avšak lidi čistého srdce již nečeká žádné další zrození ani smrt. Nemají zapotřebí se znovu objevit na zemi. Bez dosažení takové čistoty nemůžete uniknout koloběhu života a smrti, i kdybyste měli k dobru jakkoli mnoho záslužných činů, nebo dosáhli jakkoli vysokého duchovního stupně či nejvyššího nebe! Jen ti, kdo spočívají nepřetržitě ve stavu *brahmabháva*, mohou dosáhnout mého bezčasového Já a splynutím se mnou být osvobozeni z řetězů otroctví.“

Zde Ardžuna vyslovil další pochybnost, jež ho trápila. Zeptal se: „Je-li tomu tak, proč se tvrdí v upanišadách, že ti, kteří se dostali do nebe, *brahmalóky*, se již nemusí narodit? Prosím, vysvětli mi, kdo přesně jsou ti, kteří jsou osvobozeni od koloběhu zrození a smrti?“

„Ardžuno, v upanišadách se hovoří o dvou typech osvobození: o *sadjómukti* (okamžité osvobození) a *kramamukti* (postupné osvobození). *Sadjómukti* je také nazýváno *kaivaljamukti*. K jeho dosažení nemusí nikdo aspirovat na nějaké nebe. Je udělováno okamžitě, ne postupně, krok za krokem. Takto udělené osvobození se stává věčným majetkem. Ostatní druhy osvobození mohou podléhat změně. Když je spotřebován účinek nashromážděných zásluh, duše se musí nebe vzdát a začíná pro ni nový život na zemi. Takové duše nepoznají splynutí. Jen ti, jimž je udělena *kaivalja*, splynou, stávají se jedno s věčným a univerzálním.“

„To tedy znamená, že duše, které dosáhnou *kaivalja*, jsou zničeny, je to tak?“ Vložil se do hovoru Ardžuna. „Anebo je rozdíl mezi splynutím a zničením, *lajam* a *násam*?“

„Ne, Pártho, *lajam* není *násam*, splynutí není zničení. K *lajam* (splynutí) dochází tehdy, když se něco stává neviditelným.“

„K tomu ale dochází při zničení; co je zničeno, stává se neviditelným, nelze to už vidět.“

„Ale jen proto, že něco sejde z očí, nemůže být prohlášeno za zničené!“ Ne, kostka cukru nebo hrudka soli ve vodě sice zmizí, už ji nevidíš, ale můžeš o ní tvrdit, že byla zničena? Spíše řekneš, že splynula. Je tu, to potvrzuje chuť. Ztratila tvar, ale je přítomna svou kvalitou, *gunou*. I *džíva* (individuální duše) takto splyne s *brahma*. Avšak vůbec není zničena. Nedojde-li k tomuto splynutí, *džíva* může přinejlepším putovat mezi nebem a zemí, zasloužit si na nějakou dobu nebe a pak sestoupit znovu na zem, aby dále usilovala o vykoupení.“

Ardžunu stále ještě trápily pochybnosti. Zeptal se Kršny: „Říkáš, že žádné nebe, ani to nejvyšší, *brahmalóka*, mě nemůže osvobodit od koloběhu zrození a smrti. Jaká je tedy královská cesta vedoucí ke svobodě? Chceš tím říci, že ti, kteří usilují o nebesa, se musí spokojit jen s tím a neočekávat nic víc?“

Kršna odpověděl: „Pártho, je stav, z něhož není možno klesnout, který je vyšší než všechna nebesa. Je mnoho cest vedoucích k jeho dosažení. Člověk, neznalý těchto cest i radosti v tomto stavu prožívané, vydává se na cesty buď křivolaké nebo pohodlné. Nedokáže totiž rozlišovat mezi tím, co je správné a co nesprávné.“

Mohu ti říci, že jsou čtyři cesty, po nichž kráčí dnešní lidé: 1. *Karma-atíta*, nad *karmou*, cesta *karmou* neovlivněná. 2. *Niškáma karma*, *karma* bez touhy po ovoci činu. 3. *Sakáma karma*, tj. činnost, vedená přáním sklízet a užívat její plody a 4. *Karmabhrašta*, *karma* bez jakékoli umírněnosti a ovládnutí.

Následovníci *karma-atíty* jsou *džívanmuktové*, jejichž všechna *karma* byla již spálena ohněm poznání (*džňána*). Moudrost jimi získaná sežehla popudy nutící k činnosti. Nepotřebují nadále příkazy a zákazy (*vidhi, nišédha*). Nepotřebují ani *sádhanu*, jako je dobročinnost (*dána*), ctnostné žití (*dharma*) a askeze (*tapas*). Všechno, co dělají, cítí i myslí, bude božské, svaté, ctnostné a lidstvu prospěšné. Samotná zem, po které šlapou, bude posvěcená, každé slovo, které vyřknou, bude slovem božím. Jejich poslední dech je nemusí odnášet do nebeských říší. Při odpadnutí tělesných pozůstatků splynou bez prodlení s *brahma*. Takoví jsou *džíví*, o nichž jsem prve říkal, že dosáhli *kaivaljamukti, brahmaprápti* neboli *sadjómukti*.

Další v pořadí je druhá skupina, adepti *niškáma karmy*. To jsou *mumukšové*, bděle se ubírající po stezce osvobození s pevným úmyslem dosáhnout cíle. Každý čin uskutečňují jako krok k realizaci Pána. Proto nemohou nikdy udělat nic zlého, nepohlížejí na výsledek, nechávají na Pánovi, zda ho udělí nebo zadrží. Nejsou vedeni světskými pohnutkami ani touhami po nebeských radostech. Jejich jediným cílem je osvobození z pout objektivního světa. Boží milost získávají podle míry vytrvalosti ve víře a jejím uskutečňování v životě.

Třetí skupina, věřící v *sakáma karmu*, provádí každý čin s přáním přivlastnit si jeho ovoce. Protože přitom hledí na úspěšné sklizení plodů, pouštějí se jen do činností, které schvalují šástry. Nedopouštějí se ničeho, co je zapovězené a hříšné. Každý čin zvažují podle toho, kolik jim přinese

zásluh a radosti a o jaké nebe se jím zaslouží. Když tito lidé opouštějí svět, vstupují do nadsvětských oblastí (*lóka*), po nichž toužili a pro které pracovali. Poté, co tam pobýli určitou dobu, na niž měli nárok, musí se vrátit na zem.

Čtvrtá skupina se neřídí žádnými pravidly chování. Nemají žádné normy, nerozlišují mezi ctností a neřestí, mezi tím, co je správné a nesprávné, co je vhodné a nevhodné. Nemají strach z pekla ani představu o nebi. Nemají hrůzu z ďábla ani úctu k Bohu, nectí šástry a nemají představu o *dharmě*! Nejlépe je vystihuje popis zvířete v lidské podobě. Většina lidských tvorů jsou členy této nešťastné skupiny. Usilují o chvilková potěšení, o krátkodobé štěstí, dočasnou radost a pomíjivé pohodlí. Nazývat je opicemi s lidskou fyziognoimií by byla veliká chyba, neboť opice skáče jen od stromu ke stromu nebo z jedné větve na druhou. Větve nebo stromu se pustí dříve, než přistane na dalším. Lidé se více podobají housenkám, lezoucím z listu na list tak, že se předkem přesoukají na nový list dříve, než se zadkem pustí toho, na němž spočinuly. Tím chci říci, že člověk svými činy v tomto životě určuje své příští zrození – kde a jaké bude – ještě dříve, než opustí tento svět. Jeho nové místo je pro něho připraveno a jeho rodiče jsou již na místě. Teprve potom, až je to vše nainstalováno, se člověk pustí tohoto světa! Lidé této kategorie se stále otáčejí v koloběhu zrození a smrti.

Při zrození a smrti člověk potřebuje příznivé okamžiky, které mu zaručí moudrý život a úspěšný konec, Ardžuno! Jogíni, například, se vzdávají života jen v příznivé chvíli, ne jindy. Proto se říká, že smrt je svědek pro dobré. I pro akt smrti je nutno vybrat si příznivý okamžik.“

Ardžuna se zeptal: „Kršno, pověz mi, kdy je třeba odevzdat tělo smrti, aby se člověk mohl vymanit z koloběhu zrození a umírání. Také mi řekni, kterým obdobím by se měl člověk vyhýbat.“ Kršna odpověděl: „Pártho, tvá otázka je velmi aktuální a důležitá. Někdy mě překvapuješ svou inteligencí a činíš mě velmi šťastným. Jindy mě nutíš zasmát se tvé nevědomosti. Příčinou tohoto zmatku jsou tvůj egoismus a tvé pocity připoutanosti. Necht' pominou. Vraťme se k tvé otázce.

Jogíni, praktikující *niškáma karmu*, odcházejí ze světa ve dne, v době *tédžas*, kdy je světlo, ve světlé polovině měsíce a v šestiměsíčním období *uttarájana*. Jako první stav je u nich oheň, *agni*. Proto se jejich cestě říká *dévajana*, nebo také *arčirádímárga*, protože *agni* je ve védách znám také jako *arčí*. Takoví jogíni vycházejí ze záře (*prakása*) a procházejíce touto září s ní splynou. Dosáhnou *brahma* a více se nerodí.

Jogíni praktikující *sakáma karmu* odcházejí za kouře (*dhúma*), v noci, za temné poloviny měsíce, v polovině roku *dakšínájana*. Procházejí cestou *dhúmadímárga* a dosáhnou nebe (*svarga*), kde užívají radostí, po nichž toužili a pro které pracovali. Když vyčerpají zásobu svých zásluh, znovu se rodí.

Obě tyto kategorie lidí se nazývají jogíni. Budou existovat tak dlouho, pokud ve světě budou existovat aspiranti a aktivní, pokrokoví jedinci. Zde snadno může vyvstat pochybnost. Jak to, že světlá polovina měsíce je výhodná, zatímco temná není? A co bude s těmi, kteří umírají v době, kdy není ani světlo, ani tma – ani den, ani noc? To je logická pochybnost a každý má právo dozvědět se odpověď.

V první řadě musíte vědět, co jsou *suklapakša* neboli světlé dva týdny. Je to ona polovina měsíce, kdy každým dnem měsíce přibývá na světle. A jak souvisí světlo měsíce s člověkem a jeho smrtí?

Měsíc je symbol lidské mysli – „*Čandramá manasó džátah*“, z měsíce se zrodila mysl (*manas*). Světlá strana měsíce proto značí duchovní pokrok mysli při božské disciplíně. Úplněk označuje její plné dosažení. Světlá polovina je tedy doba, kdy dochází k duchovnímu pokroku. Viditelný měsíc pro tělo, pro mysl symbol božstva měsíce, ovládajícího mysl! Slovo *suklapakša* vyjadřuje přibývajících nádheru mysli na základě silícího vědomí vlastní božskosti.

A co říci o *uttarajaně*? I v souvislosti s ní odložte všechny pochybnosti. Uctívání se znalostí významu každého rituálu, *sádhana* konaná s poznáním smyslu každého jejího kroku účinněji očistí vaše srdce a uvolní řetězy vašich pochybností.

Uttarajana je období, kdy velká klenba není zastřena ani špetkou mraku, ani závanem mlhy, kdy slunce svítí v celé své nádheře. Toto je hrubý význam, ale je tu i jemnější: Srdce je vnitřní klenba nebe. Slunce, které tam svítí, je *buddhi* neboli inteligence. Pokud na tom vnitřním nebi sedí mraky nevědomosti, mlha egoismu a kouř lpění, slunce inteligence je zastřeno a vše se jeví zamížené a pochybené. *Uttarajana* srdce je tehdy, když jsou všechny tyto vlastnosti odstraněny a slunce září v celé své slávě. Jistě jste někdy slyšeli výraz „*džňánabháskara*“, slunce moudrosti. Slunce je vždy spojováno s moudrostí a inteligencí. Odchází-li člověk ze života vyzbrojen zářícím sluncem moudrosti v čistém srdci, rozhodně může uniknout novému zrození. Půjde cestou *agni* neboli *arčirádi*, jak již bylo řečeno, a splyne s *brahma*!

Ti, kteří umírají v druhé polovině roku, *dakšínájana*, mají opačný osud. Tehdy je srdce zahalené kouřem, mlhou a mraky. Slunce je zastřeno a jeho záře postrádá jas. Jasu ubývá také v temné polovině měsíce, což symbolizuje blednutí myšlenek na Boha. Novolunární noc je zahalena úplnou temnotou, všechny duchovní snahy jsou zcela potlačeny. Mysl je obtěžkána hustým dýmem nevědomosti. To je význam výrazu *kršnapakša*. Jedinci, umírající v tak nepříznivou dobu, sklízí nepříznivý výsledek.“

Sái inspiruje

Tím, že práci nasytíte láskou, můžete z ní udělat uctívání.

Když práci nabídnete Bohu, je posvěcena na svatý obřad. Tím je osvobozena od ega.

Navíc je osvobozena od světských přání po úspěchu a světského strachu ze selhání.

Když toto cítíte, když jste práci udělali jak nejlépe to šlo, je obřad kompletní.

Potom je na tom, který obřad přijal, aby vám dal to, co považuje za nejlepší.

Tento postoj zaručí, že práce bude nedotčena. Pravidelné procvičování této disciplíny očistí svědomí. Pokud nekonáte takto, tak jakkoli perspektivní je vaše kariéra, jakkoli velké je nahromaděné bohatství, zajišťující pohodlný život, jakkoli závratné autority jste dosáhli procvičováním inteligence, bude váš zisk nulový, pokud není každý čin naplněn božskou čistotou, která je našemu vědomí vrozená.

Promluva z 6. března 1977

Odevzdaností k radosti

Promluva Satja Sáí Báby v Rádžamundrí 1. září 1958

Vtělení lásky!

Dnes je věru radostný den, když jsme se tu setkali, abychom sdíleli lásku (*préma*); jen trochu je tato radost kalena nedostatkem místa v této hale, čímž zde všichni trpíte. I já cítím, že se nesluší, abych vás dlouho vystavoval fyzickému utrpení, zatímco sám užívám poměrně většího pohodlí na méně přeplněném pódiu.

To částečně vysvětluje, proč jste neklidní a rozrušení, což je velmi odlišný postoj od postoje, jaký byste při takové příležitosti měli mít. Jistě jste pozorovali, že táž skupina lidí bude různě reagovat a různě se chovat ve svatební síni (*pandhal*), v biografu, na výstavišti, v chrámu nebo na fotbalovém zápase. Na těchto rozličných místech budou ovládání úplně rozdílnými pohnutkami. Na shromáždění věnovaném duchovním potřebám se očekává dychtivá pozornost, pokojný klid a uctivé, modlitbou naplněné ticho. Je jasné, že zde mají být v činnosti jen oči a uši; jazyk by měl být držen za zuby. Přišel jsem se s vámi podělit o dar lásky (*préma*), kterou přináším; zdá se však, že jste spokojeni se zmatkem, ve kterém žijete!

Nemocné je třeba léčit, aby znovu nabyli zdraví

Tak teď je to mnohem lepší. Je tu ticho, které je potřebné na všech duchovních shromážděních, kde se hovoří o hlubších duchovních disciplínách. Samozřejmě, že bude lepší, když budete krotit svůj jazyk vždy a všude. To je úplně první cvičení, které předepisují pro duchovní pokrok. Co budu nyní říkat, není pro ty, kteří jsou již obdařeni oddaností (*bhaktí*), protože ti již znají cestu a kráčí po ní. Není to určeno ani těm, kteří v sobě nemají zřídlo *bhakti*, protože k těm hovořit je úplná ztráta času. Mluvím k těm, kdo váhají, kdo jsou na pochybách a otálejí, kdo si uvědomují vyšší sílu a chabě touží po kontaktu s ní, protože buď

neznají techniku, nebo se bojí následků.

K těmto poloapatickým hovořím. Nemocné, kteří se nacházejí někde mezi smrtí a přežitím, je nutno vyléčit do plné síly.

Nejprve bych si přál, abyste se naučili umění žít mezi lidmi tak, abyste se sami nermoutili a nepůsobili zármutek druhým. Naučte se užívat života co nejlépe, využít tuto možnost, která vám byla dána, abyste sublimovali své pudy, popudy a otisky, které zanechaly na vaší myslí činy z minulosti (*vásany*), a abyste stoupali na vyšší a vyšší morální a duchovní úroveň. Využijte co nejlépe příležitosti jako je tato, získejte blaženost z každé hodiny a ukládejte si získaný prospěch. Toto je svaté město a má mnoho metafyzických (*ádjátmik*) institucí, mnoho zbožných lidí je navštěvuje a udílí cenné rady. Jsem rád, že se zde nyní zdržuje Malajalásvámí z Jerpedu po dobu čtyř měsíců dodržování asketického žití (*čáturmásja*). Je to dobrá příležitost dozvědět se od něho o učení mudrců za starých časů. Jsem si jist, že zde rozšíří dobré myšlenky, které přispějí k vašemu duchovnímu pokroku.

Uvědomte si svou příbuznost s Bohem

Držet v ruce květinovou girlandu a tlachat nicotnosti na svatých místech, to není *bhakti*. Nechci to a neoceňuji, když někdo nosí květiny a ovoce tam, kde jsem přítomen. Přinášejte mi vonný květ čistého srdce a plody mysli dozrálé *sádhanou*. Tohle je to, co mám nejraději, a nikoliv věci, které se dají koupit venku za tolik a tolik peněz, aniž byste usilovali o povznesení své mysli. Abyste ochutnali tento druh úsilí, musíte vyhledávat společnost velikých a dobrých lidí a těšit se z dobrých myšlenek. Všemi způsoby, jež jsou k dispozici, zvyšujte zásobu blaženosti (*ánanda*) a prohlubujte kvalitu rozlišování (*vivéka*) a snažte se ukládat si z obojího co možná nejvíc do zásoby, abyste měli z čeho čerpat, až bude potřeba.

Hlavním zdrojem blaženosti je oddanost Bohu, nic jiného nedává pravou a trvalou radost. Uvědomte si svou příbuznost s Bohem. To příbuzenství není ani domněnka ani smyšlená teorie. Je zde od věků, od počátku samotného času. Bude trvat až do konce času – neboli jinými slovy do konce času, který se týká vás. Gódávarí odnáší bez milosti všechny vody svých přítoků do moře.

Déšť padá na hory, ve formě řek teče do nížin a mohutná Gódávarí pádí deltou. Podobně jedinec (*džíva*) se rodí na cestu spravedlnosti (*dharma márga*), putuje cestou činností (*karma márga*), spěchá cestou mudrců (*sádhu márga*), aby dosáhl cesty nejvyšší skutečnosti (*brahma márga*). *Karma márgu* a *sádhu márgu* objevují orgány vnímání (*džňánendríja*). Zachovávejte je prosté démonických (asurických) kvalit a bděle je střežte, aby nesklouzávaly zpět. Smyslové orgány (*karméndríja*) vás zavlčou a zamotají do samotné přírody (*prakrti*). Kráva spásá trávu a pije ovesný odvar, ale z toho produkuje sladké, výživné mléko. Tak ať také nashromážděné zkušenosti vašich smyslů pomohou vytvářet sladkost laskavosti, čistotu oddanosti a trvalý mír (*šánti*).

Nestarejte se o druhé a jejich chyby

V každém je jiskra pravdy, nikdo nemůže žít bez této jiskry. V každém je plamen lásky, bez něj se život stává temnou prázdnotou. Ta jiskra, ten plamen, to je Bůh, neboť On je zdrojem veškeré pravdy a lásky.

Člověk hledá pravdu, hledá poznání skutečnosti, protože sama jeho podstata pochází od Boha, který je pravda. Člověk hledá lásku, aby ji dával a podílel se na ní, protože jeho podstata pochází od Boha a Bůh je láska.

Jako neloupaná rýže obsahuje rýžové zrno, iluze (*májá*) je pleva, příkrývající zrno uvnitř. Rýže je jedinec (*džíva*) a esence rýže, to, co dává výživu, potrava (*anna*), je nejvyšší duše (*paramátman*). Rozvíjejte vnitřní vizi, nestarejte se o druhé a jejich chyby. Proved'te malé zkoumání sama sebe (*átma víčára*), studujte Upanišady a Šástry, snad vám trochu pomohou. Ale pamatujte si, pomohou jen trochu. Jsou to

jen mapy a ukazatele. Musíte je uvést do praxe, musíte jednat a prožívat.

Meditujte o pravdě a zjistíte, že jste jen třpytivá bublinka na vodě, která, narozena z vody, žije na ní jen krátký okamžik a zmirá na její hrudi, kde s ní splyne. Za svůj zrod vděčíte Bohu, Bohem jste živeni a s Bohem splynete. Každá živá bytost musí dospět k tomuto dokonání, dokonce i každá neživá bytost. Proto to učiňte hned, udělejte první krok, očistěte srdce, zostřujte intelekt nebo alespoň začněte s opakováním Pánova jména. To vám posléze přinese všechno ostatní. Když člověk zasadí semeno manga, neví, zda bude živ, aby jedl jeho plod, ale to je vedlejší. Povinností člověka je sázet, zalévat, chránit a pěstovat, ostatní je na Bohu. To je to pravé vzdání se ovoce svých činů (*karmaphala tjága*).

Svaté věci mohou poznat jen svatí hledající

Především pěstujte lásku (*préma*) vůči každému, to zničí závist, hněv a nenávisť. Bůh (Ráma) a chtivost (*káma*) nemohou spolu existovat v jednom srdci. Důvěra rodí důvěru, láska rodí lásku. Když k vám hovořím s takovou láskou, nemůžete vůči mně rozvíjet nenávisť (*dvéša*)! *Préma* učiní z celého světa příbuzné. Je nejvyšším nástrojem souladu. Rolník zasadí sazenice a pečlivě je chrání, odstraňuje plevel, ničí náklady, přivádí vodu, jak a kdy je třeba,

rozhazuje hnůj a čeká na dobu sklizně, kdy si naplní sýpky. I vy musíte živit lásku a vytrhávat plevel nenávisti a závisti.

Když si nasadíte červené brýle, všechno bude vypadat červeně. Nasad'te si brýle lásky a vše se bude zdát milování hodné a dobré. Byla zde zmíněna služba chudým (*dharidra-nárájana-séva*); oko *prémy* bude na všechny hledět jako na Boha (Nárájana), nejen na chudé, ale i na bohaté. I s bohatými musíme soucítit. Bohaté musíte litovat, protože mají tak málo příležitosti vyvinout postoj odříkání.

Pohlížejte na všechny jako na vtělení Pána (Nárájanasvarúpa) a uctívejte je květinou lásky.

I mně můžete rozumět jen když budete nosit brýle svatosti. Svaté věci mohou poznat jen svatí hledající. Dostane se vám, čeho hledáte, uvidíte, co vaše oči tolik touží vidět. Lékař je tam, kde se shromažďují pacienti, zatímco chirurg se zdržuje na operačním sále. Také Pán je neustále s těmi, kdo trpí a zápasí. Kdykoliv lidé v agonii zvolají: „Ó, Bože,“ tam bude Bůh.

Abyste podpořili duchovní snažení (sádhana), ved'te řádný život

Důvěryhodnost lékaře může přezkoumat a posoudit zase lékař; pacient musí věřit a plnit lékařovy příkazy, chce-li se uzdravit. Posuzovat lékaře může pacient teprve po ukončení léčby. Pokud nedodržel přesně a do písmene, co lékař nařídil, nemá právo ho posuzovat. Tak co teď můžete říci o mně?

Dělejte to, co vám předpisují! Přirozeně každému z vás předepíší něco jiného; bude záležet na povaze, stáří, na síle a intenzitě choroby a vaší dosavadní léčbě, kterou jste podstoupili pro zmírnění choroby. Také

zachovejte dietní a ostatní pravidla, která vám lékař doporučuje. To znamená, že musíte nejen provádět *sádhanu*, jako je *džapam* čili opakování svatého jména nebo jiné formule, meditace (*dhjánam*) a pamatování na boží jméno (*námasmarana*), ale pro podpoření jejich účinku musíte vést usměrněný život, který prospívá dobrým myšlenkám, musíte jíst čistou (*sattvickou*) stravu a věnovat se šlechetným činnostem. Dokud nevyzkoušíte plně a upřímně můj předpis, bude nejlépe, když budete potichu. Nepoznali jste ještě ani oblázek, jak můžete hodnotit horský vrchol?

Můžete být nebojácní, nemusíte se bát ničeho jiného, ale musíte se bát pravdy. Nic člověka neplní takovou bázní jako pravda; například i vaše pravda, neboť vaše pravda je pravdou vesmíru.

Dnes možná máte pocit, že Boha nepotřebujete, ale když začne hlodat hlad, začnete prahnout po jídle. Proto si omývejte srdce slzami radosti, aby se v nich mohl usídlit Pán. Statkář může vlastnit pole na všechny strany kolem, kam až oko dohlédne, ale rozhodne se usednout jen na kousek země, kde bude čisto! Podobně, když si Pán vybere srdce oddaného (*bhakta*), neznamená to, že by ostatní srdce nebyla jeho. Ale nejsou čistá, to je vše, co tím Pán míní. On je všude a všechno je jeho. Jeho zrak spočívá na všem. Kdyby Bůh nebyl tímto vším, jak by mohlo vše zářit nebo existovat do té míry, jak je tomu teď?

Mějte proto plnou víru v Boha a v sama sebe. Zabývejte se vždy dobrými činy, prospěšnými aktivitami; mluďte pravdu, neubližujte slovem, skutkem, dokonce ani myšlenkou. To je cesta jak získat mír (*šánti*); to je nejvyšší zisk, kterého můžete v tomto životě dosáhnout.

Sáí inspiruje

Vynaložte upřímné úsilí, abyste prosadili Boha, který je ve vás přítomen, a těšili se z blaženosti. Měli byste vytrvat v povznesení sebe sama a nikdy byste neměli sklouznout.

Summar Showers in Brindavan, kap. 23, 1978

Světový festival mládeže v Prašánti Nilajam – Sádhana Lásky: zážitky

Sádhana Lásky aneb Láska je zdroj, cesta a cíl. To bylo tématem již desátého setkání Sáí mládeže v Prašánti Nilajam, které tentokrát již neneslo název konference, ale poprvé bylo toto setkání pojmenováno festival. Poprvé také došlo ke spojení mládežníků z Indie a zbytku světa. Jednalo se tedy o mimořádně organizačně náročnou akci, neboť se jí zúčastnilo více než tři tisíce lidí. Festival trval celé tři dny a to od 12. do 14. července 2016 a každý den měl své zaměření. Vydejme se tedy spolu po jeho stopách.

Den první - Láska je zdroj

Den první, zahajovací, byl volnější a začínal „až“ otevíracím ceremoniálem v Sáí Kulvant hale v osm hodin. Celý festival byl zahájen zapálením lampy, na něž navázal průvod sedmdesáti mužů, kteří recitovali védy. Po nich přišlo procesí s vlajkami jednotlivých zemí, které se festivalu účastnily. Jednalo se o více jak šedesát zemí světa a Česká republika byla mezi nimi. Ženy, které nesly vlajky, byly oděny do tradičních oděvů svých zemí. Mnohé z nich byly velmi zajímavé, nejvíce mne však zaujala cca metrová pokrývka hlavy kuželovitého tvaru z Kazachstánu, která připomínala bájný Merlinův čepec a milovník fantazy či mytologie se nemohl zbavit dojmu, že se ocitl v Tolkienově Středozemi. Konečně už tedy víme, kde se Středozemě nachází, je to v Kazachstánu.

Po procesí s vlajkami přišly na řadu modlitby jednotlivých náboženství, a tak se účastníci mohli přidat ke křesťanské modlitbě Páně (tzv. „Otčenáš“), muslimské, buddhistické či jiné modlitbě. Po nich začaly promluvy od významných představitelů Satja Sáí organizace. Nejdříve mluvil mezinárodní koordinátor mládeže Shivendra Kumar. Po něm předseda Prašánti koncilu doktor Reddy. Pozvání přijal a také promluvil indický ministr pro energetiku pan Gopal. Celý otevírací ceremoniál byl uzavřen Satja Sáí Bábovou promluvou, která byla promítána na plátna, a po ní následovaly tradiční bhadžany a závěrečné modlitby.

První den festivalu, jenž měl podtitul *Láska je zdroj*, pokračoval programem v Poornachandra auditoriu, kde hlavním programem bylo právě hledat možnosti, jak se připojit ke zdroji Lásky. Formou divadla, talk show či interaktivní hry tedy mládežníci hledali zdroje připojení. Zdroje někteří viděli v meditaci, jiní ve zpěvu bhadžanů, četbě duchovní literatury, studijních kruzích nebo duchovních rozhovorech. Objevovala se také nesobecká služba jako zdroj, ze kterého je možno čerpat. Služba může mít mnoho forem, ovšem je třeba ji vykonávat vždy bez nároku na výsledky a s odevzdaností Bohu. To je výsledek, který jsem si z onoho programu odnesl.

Odpolední program pokračoval daršanem v Sáí Kulvant hale, během kterého promluvila koordinátorka mládeže Zóny 8 Olga Baranová z Ruska, po ní pak zástupce indické Sáí mládeže Hari Ranjan Rao. Největší potlesk, a to ještě předtím než vůbec začal mluvit, však sklídl poslední řečník, kterým byl legendární indický hráč kriketu Laxman. Jak sám Laxman ve své řeči uvedl, kriket je v Indii náboženství, takže především mužská část publika aplaudovala během jeho promluvy několikrát. Nutno říci, že do určité míry nezávisle na tom, co říkal. Jednoduše řečeno byl nekriticky obdivován a milován. Hledal jsem přirovnání s Českou republikou, a tak jsem si představoval, že by tam místo Laxmana byl třeba Jarda Jágr a vyprávěl zážitky se Satja Sáí Bábou. Taky bych nejspíše aplaudoval a vůbec by mi nevadilo, že už mluví více jak půl hodiny, jak tomu bylo v případě Laxmana. Laxman sám se k Satja Sáí Bábovi dostal během své kariéry hráče kriketu, dostalo se mu od něj mnoha požehnání a stal se jeho oddaným podobně jako např. ještě slavnější kriketová legenda Indie Sachin Tendulkar. Program pak ještě pokračoval tanečním vystoupením a byl ukončen bhadžany a modlitbami.

Po večeři se mohli mládežníci zúčastnit programu v tzv. Double deckeru nebo v Poornachandra hale, kde na ně čekalo interaktivní setkání s názvem „Srdce Srdci“. Program v Double Deckeru nabízel hned několik možností. Horní patro bylo věnováno interaktivní „Hře života“. Tato hra spočívala v tom, že na začátku bylo člověku osmnáct let a měl několik možností, co může dělat (jít do práce, studovat, založit rodinu a mít děti...). Dle toho, kterou zvolil cestu, měl navštívit jednu z místností, které byly v horním patře zbudovány. Každá z místností obsahovala citáty Satja Sáí Báby týkající se účastníkem vybrané oblasti (práce, studium, rodina a děti...). Ve hře pak účastník volil další kroky, a tak se dozvídal, co mu k nim a jeho rolím, které na sebe ve hře fiktivně bral, Satja Sáí Bába říká. Tato doporučení si pak mohl každý vzít do svého života, do situací a životních rolí, ve kterých se reálně nachází či se třeba nacházet bude.

O patro níže bylo na ášram ve večerních hodinách nezvykle rušno a to ze dvou důvodů. Jednak na pódiu probíhala soutěž „Puttaparti má talent!“, tedy parafráze na oblíbenou televizní soutěž, kdy účastníci předvádějí své talenty v různých oblastech. Tak i Sáí mládež předváděla své talenty, někdo hrál na hudební nástroj, jiný zpíval, někdo předváděl taneční vystoupení. Druhým důvodem, proč bylo v Double deckeru rušno, byly workshopy jednotlivých výborů organizace. Velmi oblíbeným byl stánek z média výboru, kde se měli možnost mládežníci vyfotit s fotkou Satja Sáí Báby. K tomu si mohli propůjčit různé dekorace, takže o zábavu bylo postaráno. Další stánky se týkaly umění, životního prostředí, ale třeba také představení různých projektů, které dělají mládežníci v Satja Sáí organizaci. Nejvíce z nich zaujala Malajsie, kde mládežníci dělají na školách preventivní programy týkající se drog, alkoholu, kouření, ale také sebevražd. Používají k těmto programům učení Satja Sáí Báby o pěti lidských hodnotách a zaznamenávají s ním velké úspěchy. Jedná se o stovky dětí, které jsou do těchto programů zapojeny. Program byl tedy výživný, a tak první den festivalu končil téměř v deset hodin večer.

Den druhý – Láska je cesta

Program začínal pohybovou aktivitou již o půl páté ráno! Nutno říci, že ne všichni mládežníci i přes svůj mladistvý věk byli schopni v tuto hodinu vstát (včetně mne) a mnozí z těch co vstali, ještě nebyli probuzeni. A tak se třeba výstup k Hanumanově soše, která se tyčí nad stadionem v Puttaparti (jedna z pohybových aktivit, ze kterých mohli účastníci vybírat), zdál být u některých spíše ploužením než chůzí. Dalšími pohybovými aktivitami, ze kterých mohli mládežníci vybírat, byly třeba fotbal, basketbal, karate či jóga. Po ranním rozehrání těla se účastníci najedli ve speciálně připraveném stravovacím stanu, jenž byl pro festival zbudován v zadní části ášramu a všichni mládežníci v něm měli po celou dobu festivalu zajištěno stravování zdarma, přičemž mohli vybírat z indické i západní kuchyně.

Po snídani pak následovalo dopolední setkání v Sáí Kulvant hale, kde jsme opět mohli vyslechnout několik zajímavých řečníků, byli mezi nimi například Dr. Chandinie, Ms. Sai Usha, Ms. Alida Parkes z Itálie či doktor Chandini z Indie. Poté jsme se přesunuli do Poornachandra auditoria, kde k nám promluvil ředitel výzkumu nadnárodní firmy IBM pan Narayan. Mluvil především o udržitelném rozvoji. Po něm již následoval program „Láska je cesta“ od Sáí mládežníků. Po tomto programu přišla prezentace aktivit služby mládeže v Indii, konkrétně ve státu Himáčal Praděš, kde mládežníci zbudovali vodovody s pitnou vodou pro několik tisíc lidí, kteří žijí ve vesnicích v horách.

Odpolední program pak obstaraly workshopy na různá témata, nejvíce mládežníků se zúčastnilo programu týkající se zpěvu a recitování božního jména, který vedl přední indický bhadžanový zpěvák Ravi Kumar. Se spontaneitou a umem sobě vlastním vysvětloval spolu se dvěma kolegy základní principy zpěvu a přístupu k bhadžanům a božímu jménu obecně. Auditorium bylo naplněno krásou, jednoduchostí a hloubkou předváděného. Dalšími workshopy pak byly „zdravý životní styl“, vedení a dobrovolnictví v Sáí projektech a workshop týkající se sociálních médií. Workshopy probíhaly paralelně, mládežníci se tedy mohli zúčastnit jen jednoho z nich. To je i důvod, proč nemohu více říci k ostatním.

Večerní daršan pak mimo obvyklý program naplnily promluvy Lorenza Casadia z Itálie, který sděloval osobní svědectví, jak se dostal k Sáí Bábovi. Promluvil též pan Venkataramanan z indické společnosti TATA. Pan Dashen Reddy je koordinátorem mládeže Zóny 9A. Pak již přišel divadelní program s názvem *Láska je cesta k proměně světa*, na nějž navázal hudební program mládežníků z Evropy. Jednotlivé písně byly prokládány krátkými svědectvími o tom, co to znamená být Sáí mládežníkem. Program dne opět končil v budově Double decker soutěží „Puttaparti má talent“.

Den třetí - Láska je cíl

Třetí den festivalu nemohl začít jinak než ranní pohybovou aktivitou, kdy mládežníci opět měli na výběr z několika možností. Jestli se ptáte na to, jak je možné sportovat o půl páté ráno, vždyť je ještě tma, tak vězte, že organizátoři s tímto počítali a osvětlili cesty či hřiště, na kterých se sportovalo, takže fotbalisti viděli na branky a míč, basketbalisti na koše a balón.

Po návratu z hřišť a snídani následovalo ranní setkání v Sáí Kulvant hale, kde opět promlouvali pozvaní hosté. Mezi nimi i Julio Vivenés z Venezuely, s nímž přineseme v Sáí Rámu rozhovor. Poté jsme se přesunuli do Poornachandra auditoria, kde hlavní náplní byla promluva Sáí Bábova synovce, jednoho z tzv. Trustee z Prašánti Nilajam, pana Ratnakara. Mluvil o tom, jak se situace změnila po odchodu Satja Sáí Báby z těla. Mnozí tuto situaci považují za konec, Ratnakar v ní však viděl spíše začátek, pokud se tedy dá mluvit o tom, že se něco změnilo.

Následně se mládežníci rozdělili podle zón do menších skupin a společně reflektovali celý předchozí program a zároveň měli prostor sdílet nápady a návrhy na to, co by rádi udělali společně ve své zóně. V naší skupině jsme hodně mluvili o možném mládežnickém setkání, které vzhledem k tomu, že jsme nově spojeni s Velkou Británií, která má velkou mládežnickou základnu, by mohlo proběhnout na území Velké Británie, třeba již v roce 2017.

Festival pak dle hesla „nejlepší na konec“ byl zakončen nádherným zážitkem v podobě hudebního programu od tzv. Symfonie Sáí. Předtím však než toto hudební těleso vystoupilo, jsme vyslechli promluvu koordinátora mládeže Shivendry Kumara a pak také předsedy Prašánti koncilu doktora Reddyho, který mluvil o třech tzv. ABC (= Always Be Careful/Calm/Compassionate), tedy že má člověk být vždy opatrný (careful) – na své myšlenky, slova i skutky. Má však být také vždy mírný (calm) a soucitný (compassionate). Po promluvě doktora Reddyho, který sám je ztělesněním oněch tří ABC, přišla Satja Sáí Bábova promluva a na ní navázala již zmiňovaná Symfonie Sáí.

Symfonie Sáí – mužský a ženský pěvecký sbor, jenž doprovázel vynikající hudebníky. Z hrdel zpěváků se ozývali jak verše védských textů, tak anglických duchovních písní. Mezi hudebníky pak byli hráči na housle, sitár, harmonium či flétnu, ale také na různé druhy bubnů, ať už se jednalo o indická tabla či klasickou rockovou bicí sestavu. Ač se to jevílo nemožné, výsledný produkt byl velmi krásný a stal se více než důstojným zakončením této jedinečné události, tedy festivalu Sáí mládeže.

Úplným závěrem pak byl poslední večer soutěže „Puttaparti má talent!“. Tato soutěž však neměla jen jednoho vítěze, neboť již od začátku bylo zřejmé, že vítězem byl každý mládežník, který se festivalu zúčastnil, protože účast na něm byla velkým božím darem a inspirací.

Pavel M.

Stránka (nejen) pro děti - Štěňátko

Příběh od paní Evy obsahuje jednu lidskou hodnotu, najdete ji?

Malé Děvčátko s plavými copánky a velkýma černýma očima vyběhlo ze zahradní branky. Za ním se batolilo malé Štěňátko. Ještě neumělo běhat rovně. Děvčátko vyběhlo na slunce s takovou radostí, že mu Štěňátko nestačilo a ztratilo Děvčátko z dohledu. V tu chvíli zpanikařilo, začalo kňučet a plakat. Děvčátko bylo tak pohlceno radostí běhání na letním sluníčku a všemi těmi rozkvetlými keři, že vůbec neslyšelo a nevnímalo pláč Štěňátka. Snažilo se právě utrhnout jednu růži z keře, když ...

Co teď, říkalo si Štěňátko. A plakalo a plakalo. Ztratilo jsem teplo a bezpečí (útočiště) děvčátka. Celý můj svět je v troskách, už nevidím zářící slunce, už necítím svěží trávu. Jen tvrdou zemi pod nohama. Tu si však uvědomilo: - Po stejné zemi běhá i mé Děvčátko. Poběžím a někde musím Děvčátko najít! - Štěňátko se rozběhlo jak nejrychleji mohlo. Jediné, co cítilo, bylo bezpečí Země, která je udržovala v rovnováze. Tak se stalo, že když běželo a běželo, blížilo se k silnici, po které jezdila spousta aut.

Děvčátko si stále nevšimlo, že je samo. Začalo si zpívat. Najednou zaslechlo skřípění brzd a psí pláč. Ten zvuk projel tělem jako dýka. Štěňátko! To je přece jeho hlas! Kde je? Rozhlédlo se a Štěňátko nikde. Jen slunce pálí do tváře. Děvčátko se okamžitě rozběhlo směrem k cestě. Doběhlo, ale nikde nic. Žádné auto, po Štěňátku ani stopy. Teď to bylo Děvčátko, kdo ztratilo víru/důvěru v dobrý konec. Rozplakalo se, běhalo zmateně sem a tam, za strom, za keř, doleva, doprava, kolem říčky... třeba je Štěňátko tam. Běželo a běželo, až se pomaličku začalo vzdalovat od domu, vlastní zahrádky i prostředí, které znalo. Proběhlo známou cestou, až na místo, kde začínaly domy a ulice. Neznámé město, kde vždy s maminkou jen projížděly autem. Nápis na obchodech ještě neumělo přečíst, tak nevědělo, že probíhá kolem nádraží, kadeřnictví, obchodů s galanterií. Všude se hemžili lidé. Někteří usměvaví, někteří zakřiknutí, ale všichni neteční. Neteční k té velké tragédii, která se stala. Děvčátku se ztratilo Štěňátko. To milé, roztomilé Štěňátko, které vyplňovalo již měsíc jejího života hravostí, roztomilostí a hlavně bezpodmínečnou láskou, kterou Děvčátko umělo opětovat. Nikdo z lidí kolem si toho nevšiml, nikoho to nezajímalo... Děvčátko si začalo zoufat.

A dále běželo až mu došel dech. Až už dále nemohlo bezmocně pobíhat sem a tam. Nikdo z lidí se ani neotočil. Zastavilo se a začalo šeptat. - Štěňátko mé, kde jsi? Vrať se mi prosím, už na Tebe nikdy nezapomenu. Doufám, že se Ti nic nestalo. Prosím, vrať se mi. - A když se zastavilo a v duchu volalo Štěňátko, stalo se něco překvapivého. Děvčátko se uklidnilo. (Přemohl je velký vnitřní klid.) Uvnitř vědělo, že Štěňátko najde, jen musí důvěřovat. Najednou, za zavřenými očima uvidělo Štěňátko, které nesl v náručí nějaký vysoký pán. Děvčátko otevřelo oči a pátralo, jestli toho pána uvidí i s otevřenými očima. Ale nikdo tam nebyl, jen nějaké jiné děti si na ulici hrály s jiným štěňátkem. Ale to nevadilo. Děvčátko získalo jistotu. Vnitřní jistotu a důvěru. Jako by se z jeho srdce začala odvíjet červená niť a Děvčátko vědělo kam jít. A tak se vydalo na cestu. Prošlo jednou velkou ulicí s velkými výkladními skříněmi, ze kterých na ni vyskakovala virtuální realita manekýnů v barevném oblečení, plastových obrazovek a reklam na exotickou dovolenou v tropech. Pak zabočilo doprava do menší uličky, která ústila do rozkvetlého parku. Park se zvedal do mírného kopce. Na kopečku, obklopená pravěkými stromy, stála stará vila, stěny porostlé věčně zelenajícím se břečťanem.

To je zvláštní, jako by ten dům byl z jiného světa, řeklo si Děvčátko a s důvěrou vkročilo do zahrady. Pokračovalo až ke starobylým dveřím vily a vědělo: Tam, tam bude mé milované Štěňátko. Rozhlíželo se po zvonku, ale na dveřích bylo jen staré klepadlo ve tvaru zvláštní usměvavé hlavy. Dodalo si odvahy a zaklepalo. Ozval se dutý, trochu strašidelný zvuk, ale důvěrou nemohl otrást. Vzápětí se ozvaly kroky, otevřely se dveře a za nimi stál – Tatínek. Tatínek děvčátka, jehož nikdy neviděla, protože krátce po jejím narození zemřel. Jak jej poznala? Jas z jeho očí jako by zrcadlil oči její. A ta stejná červená niť, která ji celou cestu vedla, končila v Tatínkově srdci. Nade vši pochybnost to byl on. A v náručí držel Štěňátko! To jí podal a řekl jedinou věc: „Ano, moje milovaná dcerko, jsem to já. A ty jsi navždy se mnou propojená. Ta červená niť je láska. A Štěňátko je její manifestací. Nezapomeň...“

Nastalo dlouhé, plné ticho. V momentě, kdy děvčátko přijalo spící štěňátko do svých rukou zvedlo hlavu a, jako mávnutím kouzelného proutku, opět stálo v zahradě svého rodného domku. Slunce žhnulo všude okolo. A Děvčátko nevědělo: Byl to sen či skutečnost?

V srdci se mu však usadil šťastný vědoucí úsměv. A důvěra, že vše je, jak má být. Už nikdy na Štěňátko nezapomene, když si bude hrát. Vždy se o ně postará. A s úsměvem na tváři zvedlo hlavu ke slunci a uvidělo červený balonek, ze kterého se táhla dlouhá červená niť končící v jejím srdci. Balonek stoupal k nebesům.

AKTIVITY SATJA SÁÍ ORGANIZACE ČR

Kontakty:

Webové stránky: www.sathyasai.cz

Obecné informace: info@sathyasai.cz

Objednání knih, CD a DVD: objednavky@sathyasai.cz

Objednání časopisu: casopis@sathyasai.cz

Přehled plánovaných aktivit SSO v roce 2016:

26. - 28. 8. 2016 **Retreat v Krkonoších**, obec Vítkovice, v chatě Eliška, <http://chata-eliska.cz/>
cena ubyt. a zapůjčení kuchyně (vařit si budeme sami) je 200 Kč/1 osoba/ noc.
Těšit se můžete na společné zpívání, sdílení, výlet a další program.
Zájemci hlaste se prosím e-mailem na info@sathyasai.cz
26. 11. 2016 Oslava Svámího narozenin
22. 12. 2016 Vánoční setkání

Bližší informace o těchto akcích přineseme v dalších číslech, nebo je žádejte na info@sathyasai.cz

Pravidelná setkání v Praze

Pravidelná bhadžanová setkání každý čtvrtek od 18 hodin

Aktivity pražského Sái centra probíhají na adrese:

Domov seniorů Sue Ryder, Michelská 1/7, 140 00 Praha 4 - v sále Zátíší.

Dopravní spojení: Tramvaje č. 6 a 11, autobusy č. 124, 139, 196 - zastávka Michelská.

Více informací na: info@sathyasai.cz nebo na tel. čísle 774 829 043 (Pavel).

Studijní kruh

Vždy 2. čtvrtek v měsíci od 17:00 hodin bude probíhat před bhadžanovým setkáním pravidelný studijní kruh, a to na výše uvedeném místě v Domově seniorů Sue Ryder.

Mimopražská setkání se zpíváním duchovních písní

Nové Strašecí - 1x měsíčně, každou třetí neděli v měsíci mimo prázdnin od 14 hodin.

Termíny: 18. 9., 16. 10., 20. 11. 2016

Adresa a bližší info: nove.straseci@sathyasai.cz nebo tel. 313 572 933 (Standa a Jindra).

Sái skupina Brno - mimo prázdnin každou první neděli v měsíci od 15 hodin.

Termíny: 4. 9., 2. 10., 6. 11. 2016

Kde: v čajovně na Mendlově nám. 11, čtyři zastávky tramvají č. 1 od Hlavního nádraží.

Bližší info na tel. 731 737 432 (Týna).

Aktivity služby

Átmaséva v Hohenpriessnitzu v Německu:

K této aktivitě je stále možné se připojit. Bližší info vám podá Tomáš na tel. 776 873 219.
K tomuto tématu si můžete též přečíst „Rozhovor s Markusem“ v číslech 113 a 114 časopisu.

Aktivity mládeže

Probíhají občasně schůzky mládeže a různé mládežnické projekty. Pokud byste se rádi zapojili, kontaktujte nás e-mailem na info@sathyasai.cz

Vzdělávací aktivity

Evropské Satja Sáí vzdělávání – ESSE – Komplexní systém vzdělávání v lidských hodnotách a duchovním učení **pro dospělé**. Více na info@sathyasai.cz

Knihovna – knihy, časopisy, audio- a videokazety, CD, DVD v češtině i v angličtině si můžete zapůjčit v Sáí centru Praha na každém setkání.

Vydávání knih, CD, DVD – přehled na webových stránkách – možno zakoupit na našich setkáních nebo objednat mailem na objednavky@sathyasai.cz

Časopis Sáí Rám – je vydáván jednou za dva měsíce; obsahuje Sáí Bábovy promluvy, další texty, aktuální informace o aktivitách Satja Sáí organizace – možno zakoupit na našich setkáních nebo objednat na emailu: casopis@sathyasai.cz. V elektronické podobě lze časopis stáhnout z webových stránek www.sathyasai.cz.

Z obsahu tohoto čísla:

název	strana	název	strana
Promluva I. - Nejlepší posilující lék	2	Promluva II. - Odevzdaností k radosti	14
Sáí inspiruje	4	Sáí inspiruje	16,24
Gíta váhiní – Svaté slovo boží – kap. 16	5	Sádhana lásky – zážitky	17
Gíta váhiní – Svaté slovo boží -kap. 17	9	Stránka (nejen) pro děti - Štěňátko	21
Sáí inspiruje	13	Kontakty, aktivity SSO	23-24

© Autorská práva na převzaté texty vlastní, s výjimkou textů původních, Sri Sathya Sai Books & Publications Trust (dále „SSSBPT“), Prašánti Nilajam, Indie a nikdo nemá právo tyto texty, ani jejich části, přetisknout bez povolení SSSBPT.

Písemný kontakt: Satja Sáí vzdělávací centrum, Husinecká 4, Praha 3, 130 00, email info@sathyasai.cz

Objednávky knih, CD a DVD na: objednavky@sathyasai.cz

Objednávky časopisu na casopis@sathyasai.cz

Předplatné na rok 2016 pro předplatitele z Čech činí 245,- Kč.

Předplatné zasílejte na konto: 51-0661630237/0100, variabilní symbol 23,
možno též použít složenku typu A, adresa: Satja Sáí vzdělávací centrum, Husinecká 4, Praha 3, 130 00.

**„Výsledkem vzdělávání musí být charakter.
Bez charakteru jsou veškeré ostatní hmotné statky bez užitku.“**

Satja Sáí Bába